

[Ole Henriksen.]

Det må være en bitter pille at sluge for Thomas Nielsen. Han har formentlig haft det ligesom Galilei, da han skulle afsværge, at jorden sejlede rundt om solen: da han havde afsvoret det, gik han ud og sagde: men det gør den sgu alligevel – undskyld udtrykket – den drejer alligevel rundt om solen. Da Thomas Nielsen gik her fra folketinget, har han nok også sagt: ja men det augustforlig er noget møg!

Jørgen Jensen (DKP):

Lad mig med det samme sige til arbejdsministeren, at hverken jeg eller Danmarks kommunistiske parti nogen sinde har sagt, at vi udtaler os på dansk fagbevægelses vegne. Det, jeg vendte mig imod, var, at socialdemokratiet og regeringen misbrugte ja-stemmerne til en retfærdiggørelse af det indgreb, som her fandt sted. Det var det, jeg sagde, og det var det, jeg gjorde op med. Men vi skjuler ikke i Danmarks kommunistiske parti, at der er to linjer i dansk fagbevægelse. Vi siger også klart, hvilken linje vi repræsenterer, og vi mener altså, at den eftergivenhed over for reaktionen, som jeg talte om i første omgang, og som har været kendetegnende for regeringen og LO-toppen, har været med til at øge reaktionens appetit og til at hjælpe den med dens fremstød den ene gang efter den anden.

Må jeg så også godt spørge arbejdsministeren og hr. Auken: hvad er det, der er ganske ekstraordinært i den nuværende situation, som gør det rimeligt, at man griber ind over for den strejke? Der er visse handlinger og udtalelser, som uvægerlig vil få bestemte konkrete resultater. Selv om jeg nødig vil være det, er jeg meget enig med hr. Ninn-Hansen. Jeg har været i folketinget et par år og den første handling, jeg skulle være med til, var indgrebet i 1975. Dengang advarede vi også regeringen mod at fortsætte ad den vej. Da vi fik septemberforliget, havde jeg glæden af at diskutere med hr. Auken nogle steder rundt omkring i fagbevægelsen. Dengang sagde jeg også, det vil få følger for den næste overenskomstsituation; det står der ordret, at det ville det få. Da vi fik augustforliget, sagde vi det samme. Derfor er det ikke rigtigt, når man her siger, at det er kun ekstraordinært nu, at man griber ind. Det, der sker her, er i virkeligheden, at man siger til arbejderklassen, til befolkningen, til arbejdsgiverne, til alle, der vil høre og bruge det, at man kan ikke strejke i dette samfund fra fagbevæ-

gelsens side, hvis der er problemer, man vil have løst. Hvad er det for noget at tale om øl og elektricitet som to forskellige ting? Det er nødvendigt for arbejdere, som arbejder inden for industrier, hvis de vil tvinge noget igennem, også at ramme dette samfund. Derfor spurgte jeg i første omgang, hvor er viljen henne til også at gribe ind over for arbejdsgiverne, som misbruger deres magt, rammer dele af samfundet på en uhyggelig og hård måde? Den mangler totalt, og det var det, jeg prøvede at trække frem.

Men ellers er det rigtigt, at vi nok i udvalgsarbejdet kommer til, selv om jeg er meget uenig med regeringen, at stå sammen over for de angreb, som man nu lukker op for fra højre, og derfor vil jeg da godt sige om det tal, som var fremme fra fremskridtspartiets side om, hvad dette forlig ville koste, at statistik selvfølgelig er taknemligt; der er nogen, der siger, at det er den tredje form for løgn. Jeg har Arbejdsgiverforeningens sidste statistik for juli 1976. Hvis jeg tager de lavestlønnede, det er kvinderne i provinsen, og tager de timelønnede, og lægger dyrtidstillægget til for et år, så er gennemsnittet for disse kvinder – det drejer sig om 15.000 – 28 kr. og 91 øre. Det vil altså sige, at de i gennemsnit skal have 9 øre hver. Jeg har svært ved at se, at det bliver de mange penge, som man gør det op til.

Hr. Johan Philipsen talte om de lavtlønnede og spurgte, om man gjorde dem en tjeneste, jeg kom til at tænke på de mange debatter, vi havde i efterkrigstiden, når vi diskuterede kvindernes krav om ligeløn. Dengang var der også mange, der sagde: gør vi egentlig kvinderne en tjeneste ved at give dem ligeløn? Bliver de så ikke smidt ud af arbejdsmarkedet? Det blev sagt så tit, at selv mange kvinder blev bange for at få ligeløn. Alle er vel enige om, at det er rimeligt, at de fik det. Det, der også i dag er afgørende, er ikke procenttal, men at det er skingrende uanstændigt og uretfærdigt, at der er mennesker, som man vil prøve at tvinge til at arbejde for en løn, som også i dette mæglingforslag ligger på 29 kr. Det er det afgørende, og det er det, jeg mener vi må gøre op med. Derfor går jeg altså også fortsat imod, at vi griber ind.

Honoré (KrF):

Der er fra partier, der er modstandere af indkomspolitik, fremført nogle indvendinger imod dette forslag og mod indkomspolitik